DEL 1:

Hold da op! Det er helt vildt! Vi har haft vokseværk. Det er blevet kæmpestort. 1127 delegerede og gæster. 1200 med journalister og ambassadefolk er vi samlet her i dag i Herning Kongrescenter. Helt ærligt gutter, det er helt fantastisk!

Jeg ved godt, at vi sådan lige må trække lidt på jeres tålmodighed, fordi vi har placeret jer lidt anderledes, end I plejer at sidde. De, der har været til årsmøde før, ved jo, at man plejer at kigge herop alle sammen og ikke sådan skulle sidde og rykke på stolen for at kunne kigge herop. Men helt ærligt venner, jeg tror faktisk, at vi alle sammen har det meget godt med, hvis vi sådan skal rykke lidt tættere sammen for, at der kan komme endnu flere til. Og vi er parate til at rykke endnu tættere sammen for, at der kan være plads til endnu flere i Dansk Folkeparti!

Og når vi kigger på vores medlemstal, det er jo også derfor, at vi er så mange her i dag, så er den sidste status, jeg lige tog her i morges, at vi er 14.757 medlemmer. Det er en fremgang på 2693 medlemmer!

Næste år har vi jubilæumsårsmøde, der fylder DF 20 år, og der sætter vi naturligvis lidt ekstra gang i løjerne, så lad os prøve at se, hvor mange vi bliver der. Men sagen er jo, at fremgangen er ikke kommet af sig selv. Fremgangen er kommet af det hårde arbejde, det hårde slid, der lægges hver eneste dag. Mund-til-munden metoden, hvor I fortæller om, hvordan det er at være medlem af Dansk Folkeparti. Hvad man oplever, hvad man synes, der er godt ved det. Derfor synes jeg også lige, at vi ved starten af det her 19. årsmøde skal kigge på sidemanden. Hvis I alle sammen lige tager og kigger på jeres sidekammerat, og I så lige klapper sidemanden på skulderen, og I så lige siger "tak for indsatsen, godt gået!".

Det ser godt ud heroppefra!

Sagen er jo, at alle har gjort en indsats for det her. Det er derfor, vi er kommet her i dag. Fremgangen giver selvfølgelig også udfordringer, for vi skal jo også tage godt imod alle de nye, der kommer til. Det ved jeg, at I gør rundt om i jeres lokalforeninger. Og det er selvfølgelig vigtigt, at alle føler sig velkomne.

Jeg tror også, at der er rigtigt mange, der er kommet til os, fordi de er blevet godt og grundigt trætte af Helle Thorning-Schmidt og hendes regering. Og helt ærligt: De skal også være velkomne.

Men til alle, uanset om man er ny eller genganger, så vil jeg bare sige: "Velkommen til Herning!". Jeg vil sige: "Velkommen til Dansk Folkepartis 19. årsmøde". Jeg vil sige:

"Jeg glæder mig rigtigt meget til en herlig weekend her i Herning med jer alle sammen". Og når jeg har sagt det, så har jeg en lille tilståelse... Det kan jo være lidt svært i disse tider, men jeg bliver nødt til at sige, at jeg har altid hørt til dem, der har haft et meget positivt syn på Sverige.

Jo, jeg ved godt, at vi har joket sådan med "Forbuds-Sverige". Vi har fortalt vittigheder om Sverige, vi har jo blandt andet haft den med: "Ved I, hvad svenskerne har, som danskerne ikke har?".

Svaret er: "En god nabo!".

Vi har ofte besøgt Sverige, og vi har været på Kalmar Slot. Her fortæller jeg jo i timevis, og hvis jeg kunne få lov til det i dagevis, om Kalmar Unionen og hvad der har været fælles gods og fælles historie i de nordiske lande gennem årene. Jeg kan selvfølgelig også med et glimt i øjet fortælle lidt om Margrethe den 1., og hvem det var, der regerede dengang. Men det er selvfølgelig i den spøgefulde afdeling. Vi har også besøgt Pippi-Land i Småland. I ved dér, hvor man ser forestillingerne med Pippi for eksempel om hendes far, der er ude at rejse på de syv have, hendes abe "hr. Nilsson", for ikke at sige Kling og Klang, de to politifolk, der prøver at skabe lidt fred og fordragelighed. Man kan også gå ned i området med Emil fra Lønneberg med Far Anton. Ja, normalt er det jo Far Anton, der kommer løbende efter Emil og råber: "EMIIIIIIIIIIIILLLLLLLL!!!!".

Man kan også komme hen til Katholm Gården, hvor Emil fra Lønneberg blev optaget. Her kan man tage en hestevogn op til gården, hvor filmene blev optaget. Jeg har haft sådan en tanke alle de gange, jeg har været på besøg der, at solen altid skinner. Og når man kører op der i hestevognen, så spiser man kanegifler. Det er sådan, det foregår.

Min pointe med det her er jo bare at sige, at der har været noget trygt ved, at det svenske samfund har været sådan der. Ja, så har vi tænkt på Sverige med det der med deres afgiftsstruktur på alkohol og tænkt, det var måske lige lidt kedeligt, men Herregud. For det er jo lidt lige som med Volvoen. Det er sådan en bil, hvor man kan sige, at der er ikke meget spræl i den, men den er tryg og sikker. På den måde har mange danskere haft et forhold til Sverige, som har været baseret på, at det har været et dejligt sted at komme til og et trygt land at besøge. Og der er mange danskere, der har drømt om en nordisk union. Og når vi har diskuteret EU-politik, så er der mange danskere, der har tænkt: Kunne den nordiske union ikke være et

alternativ til at være medlem af EU? Og når mange danskere har haft den opfattelse, så er det jo fordi, at der er en masse ting, der binder os sammen. Vi er fælles om kultur, sprog og traditioner, men, og det er jo så det "men", der må komme her i dag. For der sker noget afgørende i Sverige i de her år. Det er på en eller anden måde som et familiemedlem, der drager bort for aldrig at vende tilbage. For Sverige har besluttet sig for ikke alene at være et multietnisk land, men også blive et multikulturelt land. Og det er altså en udvikling, der ikke skaber fællesskab. Der ikke skaber sammenhørighed, og der ikke skaber tryghed. Men derimod opsplitning og utryghed. Men i Sverige må de ikke tale om det. De må ikke tale åbent om de udfordringer, der er med det her. I år forventes der op mod 100.000
asylansøgere til Sverige. Den afgående statsminister Reinfeldt, han sagde i valgkampen, at man de næste tre-fire år måtte forvente omkring 340.000 asylansøgere. Det ville koste en ekstraregning på cirka 48 milliarder kroner over de næste tre-fire år. Og helt ærligt venner, også i svensk valuta er det ganske mange penge. Derfor bliver vi nødt til at slå fast, at det valg, som vi oplevede fra dansk side, i Sverige sidste søndag, det var en farce! Det var ikke et demokrati værdigt. Hver ottende svensker holdes nu udenfor. 781.120 svenskere fordi de i de etableredes øjne har stemt forkert. En svensk avis, Expressen, gik så langt, at de gik i sort på deres forside i fordømmelse af disse landsmænd. Og hvorfor? Jo, fordi de her svenskere sætter spørgsmålstegn ved den kurs, som deres land er på. Men til de her 781.120 svenskere, der har stemt på Sverigesdemokraterne, der synes jeg, at vi skal sige: Stå fast på jeres ret til at sige fra! Og hvis de andre partier ikke ændrer kurs, og I i øvrigt holder orden i jeres egne rækker, så vil I få endnu større opbakning i det næste valg i Sverige. Held og Lykke!
Også herhjemme er situationen jo alvorlig, men i forhold til Sverige er der faktisk nogle lyspunkter, som jeg gerne vil nævne. I Danmark har vi det jo nu sådan, at vi taler åbent om de problemer, vi kan se ved indvandringspolitikken. Men det er jo ikke fordi, man ikke i Danmark har forsøgt at skabe såkaldte "svenske tilstande". Vi er en del, der husker tilbage til 1999. I Folketingssalen var Poul Nyrup Rasmussen, den socialdemokratiske statsminister, på talestolen, hvor han talte ned mod os, og han sagde de berømte ord: Stuerene bliver I aldrig. De ord var et forsøg på at lukke en nødvendig debat om dansk indvandringspolitik. De ord var møntet på specielt en person for at få hende til at lukke munden og holde op med at tale om problemerne.

Han ville sørge for, at hun ikke længere åbnede danskernes øjne for de problemer, som der er. Men Pia, du gav jo aldrig op. Du blev ved, du stod fast. Der synes jeg altså, at vi på dette årsmøde skal se tilbage på 1999 og takke Pia, fordi hun stod fast dengang overfor Poul Nyrup Rasmussen.
Kære Pia, vil du ikke lige rejse dig op?
Nu er vi nået dertil, hvor de fleste i Danmark jo også siger, at de vil en stram indvandringspolitik.
At de så fører en anden politik i den praktiske virkelighed, det er jo så vores opgave at være dygtigt nok til at forklare danskerne det. For reelt set må vi jo sige, at regeringen fuldstændigt har opgivet at styre indvandringen. Det er som om, at regeringen ikke aner, hvor den skal hen. Hvad den vil. Det er som om, at der ikke er nogen retning. For det er jo med Helle Thorning-Schmidt, lige som det er med Peter Plys i 100 Meter Skoven. I ved, der hvor Peter Plys siger: "Hvis du ikke ved, hvor du skal hen, så er der ingen grund til at skynde sig".
Men sagen er, at det kan godt være, at det er sådan for regeringen, men vi ved, hvor vi vil hen! Vi ved, hvad vi vil med det danske samfund. Vi vil skabe et samfund, hvor der er tryghed, og hvor der er tillid. Vi vil skabe et samfund, hvor der er fællesskab, og hvor der er samhørighed.
De billeder, som vi så på storskærmen her bag mig, før jeg startede. Det var billeder, som er blevet indsendt af nogle af jer og andre danskere. Billeder, der skal symbolisere deres version af tillid og tryghed. Jeg må erkende, at da jeg sad og så de billeder, både før årsmødet og her i dag, at jeg synes, at de er fantastiske. For hvad er det, som det kræver, at få et samfund med tillid og tryghed? Hvad er det, der skal til, for at vi har det? Ja, det er jo et samfund, hvor der er et stærkt fællesskab. Hvor der er en fælles kultur. Hvor der er fælles normer. Hvor der er fælles grundopfattelser. Hvor der er en grundlæggende fælles opfattelse af, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Og det er sådan et fælles fundament, der gør, at når vi er ude og rejse i den store verden, og man møder andre danskere, ja, så er det helt naturligt, at man lige tager en snak. Det er helt naturligt, at man lige joker lidt og måske spørger hinanden: Hvordan er du kommet herned? Nå, du kørte den vej. Og nå, du tog en overnatning undervejs. Det er helt naturligt, fordi man føler et stærkt fællesskab.
Dronningen sagde engang noget i en nytårstale om, at vi var sådan at karakterisere

lidt som et stammefolk. Jeg må bare sige, at hvis vi er det, er det så et problem? Eller er det en gave? Ja, når jeg kigger rundt om i verden og ser på de udfordringer, der er, så er det entydigt en gave, som vi skal være glade for.
Så hvis nogen spørger jer, spørger os, hvorfor er Dansk Folkeparti vigtig? Hvad er vores mission? Hvorfor er vi her? Ja, så er svaret, at det er vi, fordi vi vil sikre et Danmark, hvor der i bredest forstand, er tryghed og tillid mellem mennesker. Hvor der er sammenhæng, hvor der er fællesskab, hvor der er samhørighed. Ikke alene i dag, men også om 30 år, også om 50 år, også om 70 år, også om 100 år for vores børn og børnebørn.
Dét er det afgørende for Dansk Folkeparti. Det er derfor, vi er her. Det er derfor, vi kæmper så hårdt for vores idéer.
DEL 2: Hvad skaber tryghed og tillid?
Lad mig nu lige gennemgå nogen af de vigtige opgaver, som jeg ser, at vi har foran os for at sikre netop det.
For det første om vores ældre. For vi vil en ordentlig ældrepleje. Og der skal være de økonomiske ressourcer, der er nødvendig for at sikre dette. Tankevækkende var det derfor, at Statsministeren i sin tale til Folketingets åbning sidste år ikke nævnte de ældre med ét ord. Der var heller ikke penge til bedre forhold for de ældre i regeringens finanslovsforslag sidste år. Det kom der så efterfølgende takket være pres fra andre, og pludselig hed det sig, at det var "regeringens ældremilliard", og vi blev tudet ørerne fulde af, hvor meget godt regeringen ville gøre for de ældre.
Ja,ja.
Siden hen viste det sig så, at der i dén grad var tale om, at give med den ene hånd og tage med den anden. For mens der blev afsat en milliard kroner til området, så viser beregninger fra FOA, at kommunerne i år vil bruge 1,3 milliarder kroner mindre på ældreområdet. Noget som FOA's formand, Dennis Kristensen helt sikkert vil komme mere ind på i morgen, hvor han gæster vores årsmøde.
For der er altså tale om en falsk ældremilliard. Et blændværk. Et fatamorgana. Fup og fidus! Netto færre penge til pleje af de ældre, der har behov for hjælp.
Det kan vi også se rundt i kommunerne. I Esbjerg har man eksempelvis i ramme alvor drøftet at spare julen væk på plejecentrene. Hverken julestads, nytårsfest eller udflugter. Det kan blive konsekvensen af spareforslagene. Jamen - det dur jo ikke!
Det er derfor, at vi nu siger til regeringen: Lad os løfte ældreområdet med en ægte

milliard.
En milliard som skal gå direkte til gavn, til varme hænder, til de ældre, der har brug for det. En milliard, som kommunerne ikke efterfølgende så kan barbere af budgettet. Det er en vigtig del af vores udspil til finansloven for næste år. Det vil skabe mere tryghed!
For det andet om vores sundhed.
At regeringen efter flere år med smalhals nu op til et folketingsvalg vil bruge flere penge på sundhedsområdet, virker selvsagt lidt vel taktisk. Alligevel hilser vi det velkomment. For os er det nemlig vigtigt, at det er trygt at komme på sygehuset. Det vil sige, helt trygt kan vi selvfølgelig aldrig gøre det, når man er syg - men vi må og skal skabe tillid til, at man får en god og rigtig behandling på sygehusene. Sådan er det desværre ikke altid nu.
For der nedlægges alt for mange sengepladser i disse år. Det skaber overbelægning, som igen betyder, at der bliver begået flere fejl på sygehusene. Ja, en næsten ny undersøgelse viser, at når der er en høj grad af overbelægning på en hospitalsafdeling, så er der ni procent flere, der dør.
Er det noget, der giver den enkelte tryghed?
Er det noget, der skaber tillid?
Nej, selvfølgelig er det ikke det. Det er også uværdigt, at patienter rundt på landets hospitaler skal ligge ude på gangene. Det kan vi ikke være bekendt!
Derfor vil vi afsætte en ekstra milliard bl.a. til lige præcis og målrettet at bekæmpe overbelægning på vores sygehuse.
Men tryghed kommer også ved de nære ting, noget af det som nogen måske ville kalde for "de små ting". Men, for nu igen at citere vores gode ven Peter Plys, så er det sådan, at det "nogle gange er de mindste ting, der fylder mest i hjertet".
Her tænker jeg faktisk på duften af nylavet mad! Jeg tænker på den herlige fornemmelse, når næsen pludselig fanger, at nogen er i gang med at skabe lækkerier i køkkenet! Uhm, tænker man, appetitten bliver vækket og man får lyst til den dejlige mad.
Den fornemmelse vil man kun få på to ud af de seks nye såkaldte supersygehuse. For det er kun de to sygehuse, der får eget køkken. På de fire andre skal maden komme ude fra.
Det er ikke velfærd og nærhed!

Det er kassetænkning og fjernhed!
Derfor bør det i finanslovsforhandlingerne her i efteråret sikres, at alle nye supersygehuse får eget produktionskøkken. Det vil i øvrigt også bare være et udtryk for sund fornuft, for vi ved jo, at patienterne bliver hurtigere raske, når de får god mad.
Helle Thorning-Schmidt står i spidsen for en regering uden mange følelser. En regering der virker som om den tænker mere i systemer end på mennesker. Der er hundset rundt med de ældre. De har fået at vide, at de bare kan klare tingene med en robot-støvsuger og en støttestrømpe. Og nu får de ældre at vide, at de skal klare al kommunikation med det offentlige digitalt.
Alle får fremover post digitalt - og så er det bare ærgerligt, hvis du ikke er så skarp på e-post!
Ældre, der altid har fået brevpost og er mest trygge ved det, kastes over på en elektronisk postkasse.
Hvis de finder det for uoverskueligt, ja så kan de ansøge om en dispensation. Men lad os nu se, om det kommer til at fungere med de dispensationer. Vi har i hvert fald mere end én gang oplevet, at det med staten og it-systemer ikke altid kører helt optimalt.
Vi synes, at man skal tage det lidt med ro. Hvorfor ikke lade de ældre selv vurdere, hvornår de er parate til at overgå til elektronisk kommunikation med det offentlige?
Men det er et eksempel på denne regerings tænkemåde. Ingen reel omsorg, ingen empati. Man kan holde fine taler om støttestrømper, som et eksempel på udviklingen i den offentlige sektor, hvor man i højere grad skal klare sig selv. Det kommer til at handle om at lave om og lave om - nærmest som et mål i sig selv. Hæng på, så godt du kan eller fald af. Servicesamfundet er blevet til et selvbetjeningssamfund.
Af og til er det, som om man glemmer, at vi har med mennesker at gøre. At man glemmer, at tal og kolonner kun er hjælperedskaber. At det bagved tallene handler om mennesker.
Hvis ikke man forstår det - og husker det - bliver det et koldt og kynisk samfund. Hvor mennesker blot bliver en brik - et redskab - og ikke en værdi i sig selv. Der ønsker vi ikke at komme hen. Nej - vi ønsker at sætte mennesket og familien i centrum. Det skaber tryghed!
For det tredje om retspolitik.
At politik i virkeligheden handler om mennesker, er vist også gået regeringens næse forbi, når det handler om at skabe tryghed i forhold til kriminalitet. Her virker det som

om, regeringen stadig ofte er mere optaget af vilkårene for gerningsmanden end for offeret.
Det er rent ud sagt utroligt.
For selvfølgelig skal det da have klare og kontante konsekvenser, når man for eksempel begår røverier eller udøver vold mod andre.
Tidligere i år så vi eksempelvis, at Københavns Politi anholdte ti personer mellem 13 og 16 år, som de mistænkte for at stå bag gaderøverier og vold. Det er desværre ikke enestående. Tal fra tre politikredse viser, at der fra 2011 til 2013 har været en stor stigning i gaderøverier i Aarhus, i København og på Fyn. Og det er ikke meget, som myndighederne kan gøre ved disse unge gerningsmænd. Vi så et grelt eksempel på dette med den pigebande, som skulle have stået bag en række særdeles grove overfald, mens de altså vel at mærke var anbragt på en institution. Men på institutionen måtte man altså ikke tilbageholde de anbragte, og så er det jo, at man kan spekulere på, hvad idéen overhovedet er med sådan en anbringelse.
Derfor har vi sammen med Venstre, Liberal Alliance og De Konservative gjort det klart, at vi i fællesskab vil lave om på dette.
Vi vil skabe et helt nyt system, som betyder, at vi som samfund kan gribe effektivt ind mod unge, der begår kriminalitet. Vi skal have en ungdomsdomstol, og den enkelte skal mærke en konsekvens af sine handlinger, men også en fremstrakt hånd, så den enkelte unge kan komme tilbage på rette spor.
Regeringen siger så, meget forudsigeligt, at vi vil smide børn i fængsel, og de unge på den måde bliver forrået. Nej, nej og atter nej!
Det er regeringen, der svigter disse unge kriminelle og deres ofre. Det er regeringen, der tillader, at unge bandemedlemmer med vold og røverier på samvittigheden kan gå frit rundt og fortsætte deres kriminelle gerninger, uden at der er nogen reel konsekvens af disse. Det er regeringen, der svigter ved at tro, at man gør disse unge en tjeneste ved at give dem kilometer lang snor. Disse unge skal netop mærke konsekvens, have faste rammer og dermed finde ud af, at der er et samfund, som tager deres handlinger alvorligt.
Men det er nu ikke kun her, at regeringen svigter. Regeringen svigter også de mange indbrudsplagede danskere. Vidste I, at næst efter Grækenland er Danmark det land i EU, hvor der begås flest indbrud? Hvert fjerde indbrud begås endda af tilrejsende. Og hvad tror I så, at regeringen vil gøre ved det? Jo, man har da netop nedsat en

arbejdsgruppe! Arbejdsgruppen skal så undersøge, hvordan indsatsen mod kriminelle østeuropæere kan styrkes.
Det er også hårdt tiltrængt. For østbander hærger. Fra tolderne hører vi, at narkoen flyder ind over grænsen. Asylansøgere kan stort set uhindret tage til Danmark - ja - en flyrute fra Milano til København har endda fået tilnavnet "Somalier-Ekspressen".
Og hvad gør regeringen så? Den nedsætter arbejdsgrupper.
Men jeg vil godt her give et lille tip om, hvordan man kan gøre noget ved alt dette. En ide, som
virker så logisk, at enhver bør kunne forstå det. En ide som vi glad og gerne videregiver helt gratis. Til fri afbenyttelse. Og gerne noget regeringspartierne må foreslå lige op til et valg for at gøre sig mere populær i befolkningen. Vi er ligeglade - bare det bliver gennemført. Ideen er enkel:
Lad os nu få genindført den grænsekontrol!!! Det vil skabe tryghed!
For det fjerde skal vi have en ny kurs for EU. Et EU med mere nationalstat - mere Danmark - og mindre EU.
Hvis nogen skulle være i tvivl om, at det forholder sig sådan, så husk tilbage til den 25. maj. Den dag, hvor Dansk Folkeparti ved Europa-Parlamentsvalget fik mere end hver fjerde stemme - og en stor tak til vores dygtige hold af kandidater med Morten Messerschmidt i spidsen. I lavede en forrygende indsats og gjorde en rigtig god figur for Dansk Folkeparti.
Det gav også et helt fantastisk resultat. Et resultat vi virkelig kan bruge! Men EU-sagen er jo desværre IKKE afgjort med det. Det gik Dansk Folkeparti godt, javel, det er vi glade for, og tak for opbakningen. Men de fleste politikere herhjemme er ved at løbe fra ansvaret. Og statsministeren har udtalt, at der intet nyt er sket. Der har altid været en vis del af danskerne, der har været skeptiske overfor EU's udvikling. Så fra hendes side er der absolut INGEN refleksion over valgresultatet. Virkeligt tankevækkende!
For vi må ikke glemme, at det jo ikke er europaparlamentarikerne i Bruxelles, der afgør, om Danmark skal have mere Danmark og mindre EU. Det skal Folketinget jo have en klar holdning til.
Og jeg vil godt her fra Herning højt og tydeligt spørge statsministeren oppe i Aalborg, hvor Socialdemokratiet lige nu holder kongres: Skal vi have mere EU og mindre Danmark? Eller vil du lytte til danskernes valg den 25. maj og skepsis overfor EU og

give os mere Danmark og mindre EU?
Og mere konkret: Vil du ophæve det danske retsforbehold, som ellers er danskernes værn imod flertalsbeslutninger på politi-området og en sikring af dansk suverænitet på udlændingeområdet?
Vil du have Danmark med i eurolandenes bankunion, selvom det risikerer at påføre danske bankkunder nye omkostninger for at finansiere uansvarlighed i andre EU-lande. Vil du have euroen i Danmark? Svarene er jo desværre ja, ja, ja. Så sig det klart og højt. I stedet for at luske det igennem
Ja, jeg efterlyser såmænd blot lidt ærlighed fra statsministerens side, men det kan nok være lidt for meget at forlange. Socialdemokratiet har virkelig forfinet den teknik at sige én ting før et valg og gøre noget helt andet efter et valg.
Vi så det jo også i forbindelse med Europa-Parlamentsvalget i foråret. Her lød der ganske andre toner fra Socialdemokratiets spidskandidat om diverse EU-spørgsmål, end der typisk gør fra den kant.
For eksempel hørte vi spidskandidaten sige, at "det indre marked ikke skal tillade den vandrende arbejdskraft eller lyssky virksomheder at misbruge vores velfærdssystem og arbejdsmarked".
Jamen dog, det er da et positivt signal!
Normalt er sangen jo, at de åbne grænser og arbejdskraftens frie bevægelighed er en sand velsignelse.
Men den sang kommer vi selvsagt ikke til at høre frem mod et valg:
For statsministeren og resten af regeringen er slet ikke interesseret i en diskussion om grænsekontrol, arbejdskraftens frie bevægelighed, østarbejderes adgang til vores sociale ydelser og så videre og så videre.
For sandheden er jo, at når det kommer til social dumping, så vil regeringen ikke ret meget andet end at symptombehandle. For vil man mere end det, så kræver det et opgør med EU og arbejdskraftens frie bevægelighed, og den diskussion er regeringen tydeligvis ikke interesseret i.
Regeringen er heller ikke interesseret i at bekæmpe social dumping via kædeansvar, altså at hovedentreprenøren har et ansvar for, at underleverandørerne nu også overholder reglerne.
Det ville for eksempel betyde, at Metroselskabet ville være ansvarlig for, at underleverandører har haft udenlandsk arbejdskraft ansat til 64 kroner i timen, har

problemer med arbejdsmiljøet og har haft 200 portugisiske arbejdere ulovligt indkvarteret i en industribygning.
Men hverken Helle Thorning-Schmidt eller Bjarne Corydon er interesserede i at indføre et sådant kædeansvar. Alligevel påstår de hårdnakket, at det er os, der ikke vil gøre noget ved social dumping.
Tilbage til de mulige afstemninger, der kan give EU mere magt og Danmark mindre. For måske pønser Helle Thorning-Schmidt på en pludselig afstemning om retsforbeholdet. Men det kræver naturligvis, at hun har en række meningsmålinger, der viser, at hun nok vil vinde en sådan.
For som vi har set det så mange gange før, så udskriver en statsminister ikke en folkeafstemning om et EU-spørgsmål, hvis der er en mulighed for, at folket vil noget andet, end regeringen og EU vil. Så meget for demokrati.
Og tag ikke fejl. Havde det ikke været for vores Grundlov, der heldigvis betyder, at vi normalt skal stemme, når en regering ønsker, at vi skal afgive suverænitet til EU, så havde vi haft Euro i Danmark, så havde vi ikke haft noget retsforbehold, noget forsvarsforbehold osv.
Og jeg tror faktisk også, at flertallet af politikere på Christiansborg havde bragt Danmark ind i EU's bankunion, hvis ikke de var nervøse for, at det betød suverænitetsafgivelse i Grundlovens forstand. Og så skal befolkningen nemlig høres!
Bankunionen er en idé om, at EUs banker skal være med i en europæisk ordning, der skal redde skrantende banker. Det vil sige, at danske banker, og dermed danske bankkunder, risikerer at skulle til lommerne for at redde en bank i for eksempel Grækenland eller i Spanien, der er i krise.
Men lur mig, om ikke Helle Thorning-Schmidt ville sige, "så lad os da få den dér bankunion", hvis Bruxelles hviskede hende i øret, at EU synes, at det skal Danmark gå med i.
Nej, tro ikke på de andres lurepasseri og udenomssnak. De venter på at luske mere EU ind af bagdøren. Men det vi har brug for - og det Dansk Folkeparti vil - er "Mere Danmark - Mindre EU". Selvbestemmelse er nemlig det, der skaber tryghed for danskerne!
Det femte punkt handler om jobs. Handler om at den førte økonomiske politik skal sikre danskerne arbejdspladser.
Regeringen siger, at den har ført en åh så ansvarlig økonomisk politik.

Men hvordan går det egentligt?
Tjah, i regeringens finanslov for næste år er der lagt op til et underskud på statens finanser på omkring 60 milliarder. Underskuddet går helt til grænsen af det tilladte.
Og hvordan går det med at skabe arbejdspladser?
Tjah, Beskæftigelsesministeriet skrev for nyligt på sin hjemmeside som overskrift på de seneste ledighedstal: "Stort set uændret ledighed". Og så sent som i forgårs måtte den nye økonomiminister Morten Østergaard varsle en nedjustering af forventningerne til dansk økonomi.
Det skete altså efter, at Margrethe Vestager ellers umiddelbart før hun blev udnævnt til EU- kommissær havde travlt med at fremstille et skønmaleri af dansk økonomi. Selv efter et 2. kvartal i år hvor Danmark havde decideret minusvækst. Det lugter langt væk af, at Margrethe Vestager mere tænkte på sit eget eftermæle end på den reelle tilstand for dansk økonomi.
Vi er med andre ord slet ikke ude krisen endnu, og de ting, som regeringen gør, er uden retning.
Det er derfor, at vi bl.a. har foreslået, at BoligJobOrdningen skal fortsætte. Det skaber arbejde på en god måde, og kommer mange danskere til gavn. Men den vil regeringen fjerne ved årsskiftet.
Og for de danskere, der ikke kan finde job er eksempelvis dagpengesystemet vigtigt. Vi var jo selv med til at lave en ændring af dagpenge-systemet for nu fire år siden. Vi skulle finde penge efter finanskrisen. Der var hul i kassen. Det var krisetider. Vi lagde til grund, at ledigheden ville falde og den økonomiske vækst komme i omdrejninger igen. Men allerede året efter stod det klart, at præmisserne, vi havde lagt til grund for reformen - ikke holdt. Krisen trak ud, jobskabelsen gik langsommere end forudsat. Flere end ventet blev ramt af reformen.
Derfor foreslog vi allerede FØR Folketingsvalget 2011, at vi indfasede ændringerne langsommere end oprindeligt aftalt.
Vi står fuldt og helt ved, hvad vi aftalte. Men som politikere er det jo netop vores ansvar at lave løsninger, der forholder sig til virkeligheden. Og ændres de forudsætninger, der har ligget til grund, er det eneste ansvarlige naturligvis at være klar til at justere.
Det er dét, Helle Thorning-Schmidt og hendes regering nægter at anerkende, og i stedet for at se på danskernes udfordringer, så bruger de tiden på at skyde på Dansk

Folkeparti. Ikke et regeringsparti værdigt.
Her og nu vil jeg sige til Helle Thorning-Schmidt og Socialdemokratiet, der som sagt holder kongres i denne weekend oppe i Aalborg: Kom nu på banen! Vi har afsat de nødvendige penge i vores finanslovsforslag. Indkald os til forhandlinger gerne allerede i næste uge, så vi sammen kan skabe tryghed for de mange berørte mennesker. Vi er klar til handling! Er I?
Men en ting er dagpengene. Vi skal også huske at holde fast i, at hvis vi vil bevare vores velstand og vores velfærd, skal vi skabe grundlaget for, at der kan skabes arbejdspladser i Danmark. Vi skal se på de mange afgifter og regler, der betyder, at vores virksomheder er dårligere stillet end virksomheder i nabolande som for eksempel Tyskland og Sverige.
Det giver sig selv, at når gartnerier og andre produktionsvirksomheder kan få lempeligere produktionsvilkår, hvis de flytter et par hundrede kilometer til et andet land, ja, så er der da mange af dem, der vil gøre netop dette.
Vi ser det også med dansk landbrug, der er underlagt en lang række skrappe regler, og hvor regeringen virker mere optaget af at være EU-duksen end at lave politik, der rent faktisk giver mening og er til at have med at gøre for landmændene. Vi skal sikre vores fødevare-erhverv bedre betingelser for at producere i Danmark. Det er et stolt erhverv, som har en flot historie og som har skabt stor velstand til landet.
Vi har en særlig udfordring i forhold til de dele af Danmark, der ligger langt fra Hovedstaden og de større byer. Det såkaldte udkants-Danmark. Her kæmper man en kamp for både at skabe og beholde arbejdspladser og dermed fastholde grundlaget for, at der overhovedet er nogen, der kan og vil bo der.
Det vil være synd at sige, at regeringen har disse områder som prioritet. Der bor vel op imod en million medborgere i landets yderområder. Der er dårlige internetforbindelser, infrastrukturen er ikke i top, færgefarten problematisk og i sommer så vi, at hullerne i telefonnet-dækningen kunne have kostet liv.
Det holder ikke! Dansk Folkeparti vil fortsætte vores utrættelige arbejde for løbende at skabe bedre vilkår og dermed grundlag for arbejdspladser og liv også i de dele af Danmark. Det er ikke nødvendigvis svært. Men det er svært at få politisk opbakning i Folketinget til det. Det tror vi også bliver en del nemmere med en ny regering, der ikke er mere optaget af udlandet og EU end af Danmark og danskerne.
Men vi skal også tænke nyt og handle resolut på de områder, hvor der kan være store

gevinster at hente.
Her tænker jeg for eksempel på udvinding af skifergas.
Der er store muligheder i udvinding af skifergas i Danmark. Både hvis vi tænker på, at vi skal være selvforsynende med energi, men også i forhold til de store indtægter og nye arbejdspladser, som udvinding af skifergas kan give os.
Selvfølgelig skal vi sikre, at det kommer til at ske under miljømæssigt forsvarlige forhold, så de borgere, der bor tæt på udvindingen kan føle sig trygge, det siger sig selv.
Men derfor kan vi jo godt se på, om der er muligheder for at sætte lidt mere fart på processen.
For vi bør ikke sige nej til den slags muligheder, når de opstår.
Vi må jo også sige, at vi har fået god gavn af Nordsøolien. Mildt sagt. Og kan skifergas sikre Danmark, så vi i mange år fremover kan være selvforsynende med energi - måske fortsat eksportere energi har vi skabt et særdeles godt grundlag for dansk økonomi i mange år fremover.
Vi må nemlig i det hele taget tænke i større baner.
Tænke på, hvordan vi får skabt arbejdspladser i hele Danmark og ikke bare i mindre områder koncentreret omkring landets største byer. Det er sådan, en aktiv erhvervspolitik skal være.
For det er HELE Danmark, der skal være et levende, aktivt og dejligt sted.
Det er sådan, vi skal tænke. Det er DET, vi skal sikre - det er det, der skaber tryghed i hele Danmark.
Inden jeg slutter vil jeg understrege, at meget skal gøres for at sikre tryghed. Vi skal handle resolut i en urolig verden.
Danmark er nemlig, med stor sandsynlighed, på vej i krig igen.
Vi har sagt ja til at deltage i koalitionen imod den såkaldte Islamisk Stat - et frygteligt, barbarisk og i bogstaveligste forstand livsfarligt sammenrend af terrorister og mordere.
Senest har vi fra Norge og Australien hørt, at der har været planer om at myrde sagesløse mennesker i deres hjem og på åben gade. Myrde helt uskyldige mennesker for at sprede skræk og rædsel. Det er sådanne vanvittige personer, vi er oppe imod. Vi må slå hårdt igen!
Sangen, vi hørte til indledning, var bl.a. Erik Gribs "Åbent landskab". Et par sætninger

i sangen lyder:
"Jeg kan bedst med fred og frihed. For både krop og sjæl. Hvis du kommer fuld af stridslyst, så ser jeg helst din hæl".
Det er jo grundlæggende, hvad de allerfleste af os mener og tror på. Fred og frihed. Og at strid ikke skal yppes i vores hjem, i vores land, mod vore medborgere i frie lande.
Det gælder i stort og småt, hjemme hos os selv, hvor vi bor, ved grænsen og ude i verden: At fred og frihed skal herske. Og vil du strid, så forsvind.
Vi er NØDT til at stoppe Islamisk Stat's terrorister. De skal IKKE slippe af sted med igennem rædselsfulde mord på sagesløse og forsvarsløse gidsler for rullende kameraer at true og kue os. De må ikke erstatte vores behov for tryghed med en følelse af frygt, og de må ikke fjerne den grundlæggende tillid mellem mennesker og erstatte den med mistro.
Når vores fred og vores frihed er truet, må vi vække Holger Danske - både ham på Kronborg og Holger Dansken i os selv. Vi har faktisk ikke andet valg.
Vi lever lige nu i en ufredelig verden. Der er krige, eller i hvert fald konflikter, i Ukraine, i Syrien, i Irak og andre steder. Her er det vigtigt og godt, at vi har et nært forhold til USA og er medlemmer af NATO. For det er især ved vores deltagelse her, at vi er med til at sikre en mere stabil og fredelig verden. For er vi ikke sammen med amerikanerne, briterne og andre nære allierede for at bekæmpe for eksempel Islamisk Stat, ja, så vil det også få konsekvenser for os her i Danmark.
Vi skal passe meget på ikke at importere de konflikter, der finder sted i verden til gaderne i Danmark. Vi har desværre set eksempler på, at konflikten i Mellemøsten har medført herboende aggressive palæstinensere, som har givet problemer for nogle af vores landsmænd med jødisk baggrund. Det finder vi os ikke i!
Tilsvarende skal vi heller ikke finde os i, at der er personer i Danmark, der drager i hellig krig. Står på fjendens side. Her må og skal der sættes ind. Det burde faktisk være sket for længe siden.
Vi skal have fokus på problemets kerne. Og her handler det om, at vi skal sikre, at de folk, der kommer til Danmark både kan og vil gøre en positiv forskel. Og det handler også om, at vi sikrer, at der kun kommer et sådant antal til Danmark, så det rent faktisk er muligt at integrere disse. Det er afgørende for, at vi undgår at importere verdens konflikter til de danske gader.

Med mere end 30 lempelser på udlændingeområdet har regeringen skabt grundlaget for, at der kommer mange flere asylansøgere og familiesammenførte til Danmark. Konsekvenserne er bestemt ikke udeblevet. Sidste år søgte 7.557 asyl i Danmark. Det er næsten dobbelt så mange som i 2011! Og i øvrigt rekord i forhold til 2002 - året hvor Dansk Folkeparti fik indflydelse i dansk politik. Ja, lige nu kommer der så mange, at det kniber med at finde plads til dem.

Nogle steder bliver asylansøgerne indkvarteret nærmest fra den ene dag til den anden, og det sker, at borgerne i de ofte mindre byer først får beskeden om de nye, mange tilflyttere EFTER, at de er flyttet ind.

Er det trygt? Er det noget, der skaber tillid til myndighederne?

Nej!

Og antallet af asylansøgere fortsætter med at vokse. I torsdags kom det frem, at der i august måned kom 2000 til Danmark, mens der her i september kommer op mod 100 om DAGEN. Kilder i asylsystemet siger, at det samlede antal asylansøgere i år nemt kan nå op på 15.000. Det er det højeste antal i næsten 20 år! Det er helt, helt galt!

Og hvordan går det med familiesammenføringerne? Jo, sidste år var antallet af familiesammenføringer det højeste siden 2002!

Hvis vi tager lommeregneren frem, vil vi også se, at udlændingelempelserne koster mange penge. Så sent som i denne uge kom det frem, at asyl-udviklingen i år ventes at koste yderligere 200 millioner, og det skal altså lægges oven i den milliard, som regeringens lempelige politik allerede har lagt oveni regningen årligt siden 2011.

Vi taler altså om ekstra udgifter for 1,2 milliarder kroner om ÅRET, som regeringen her har pålagt danskerne.

Det er penge, som jeg i hvert fald har en masse idéer til, hvordan vi kunne have brugt langt, langt bedre!

Og så må vi ikke glemme, at de mange flere udlændinge betyder en langt sværere integration. Jo, vi kommer desværre nok til at mærke konsekvenserne af den siddende regering i mange år fremover, men jeg vil vælge at være optimistisk og sige, at det her betyder, at danskerne har et klart valg ved det folketingsvalg, der heldigvis kommer inden for et år.

Vil man have den siddende regering med den lempelige, dyre og skadelige udlændingepolitik, eller vil man have et andet, et nyt flertal i Folketinget, der er garant for en langt mere fornuftig og ansvarlig udlændingepolitik?

I går kom regeringen med nogle forslag til at justere i reglerne for asyl. De vil i højere grad give nogle asylansøgere en midlertidig opholdstilladelse. Efter 1 år skal man så vurdere personens opholdsgrundlag igen. Er det godt? Ja - bestemt! Det var præcis dette, vi foreslog i Folketinget i starten af juni måned, hvor regeringen stemte imod det. Og enten viser eksemplet at det er rigtigt, når man siger, at selv "blind høne kan finde korn". Eller også viser eksemplet, at vi er gået ind i et valgår. Jeg må bare sige, at hvis det sidste har været det afgørende for regeringen, skulle vi ønske os valg hvert år!

For der er ingen tvivl om, at flertallet af danskerne ønsker, at der skal være styr på indvandringen. Det har regeringen helt grundlæggende ikke. Og det er selvsagt en af de afgørende grunde til, at vi må have en anden end Helle Thorning-Schmidt ved styrpinden.

Ja, jeg ser nemlig for mig et helt Danmark, som igen er harmonisk og velfungerende. Hvor vi føler os trygge og har tillid til hinanden og har tillid til, at der bliver taget ordentligt hånd om de syge, de ældre der har hjælp behov og vores nære, hvis, eller rettere sagt, NÅR der er brug for det.

For det er jo sådan, at vi alle sammen er en del af fællesskabet, og at vi alle sammen har brug for, at fællesskabet fungerer.

Vi har brug for velfungerende sygehuse.

Vi har brug for kærlig pleje og omsorg for vore ældre og udsatte.

Vi har brug for gode muligheder for uddannelse og jobs.

Og alle de mange, mange andre ting, som gør, at vi kan kalde Danmark for et velfærdssamfund.

Det er min vision, og, kære venner, det kan faktisk lade sig gøre.

Lad os sammen arbejde for, at vi får trygheden og tilliden tilbage i det danske samfund!